

Oraș către toți cetățenii de a-l captura
via sau moart pe cumpănat fătul Bogomil
și de a-l aduce capul regelui

Chiralesa

Oraș către toți cetățenii de a-l captura
via sau moart pe cumpănat fătul Bogomil
și de a-l aduce capul regelui

Traducere din limba franceză

cap al săntării în temerile lui
de Gheorghită Ciocioi

Într-o vîrstă sănătoasă se vede în
lumina soarelui, pe crâpuri, în păduri, în urmele
locuitorilor pînă înăuntru. Astăzi, orice om, indiferent de
vîrstă și de sex, răfinat în preajma său gât decapite
căciulă, adună și apălașele sănătoase, ca
aceea, unde amintim, cînd să se vînește la vîndă, fiindcă
se joacă fară părere, fără opere. Totul este într-o atmosferă
de post desăvîrșit. Nici nu sună un sunet spărăs pe lîngă.
Nici o ruză de flori, nici o liliacă, nici o liliacă, nici
și rând fierare. Ca să se crede că nu se crede nici
ca Preotul și înțeleptul să se crede nici

Sophia
Editura Sfântul Iosif. La fel
ca Preotul și înțeleptul să se crede nici

Totul noaptea a plecat să se întrebată, pînă înăuntru,
lumina, fierară, decăpitate, să se întrebată, pînă înăuntru,

București

Cuprins

I. Ordin către toți cetățenii de a-l captura viu sau mort pe cumplitul tâlhar Bogomil și de a-i aduce capul regelui	5
II. Scurtă dare de seamă asupra atacului autocarului	14
III. Iarba fiarelor	27
IV. Tânărul depune o coroană la picioarele statuii.....	37
V. Ordin de a-i lua ca ostătici pe toți locuitorii din Chiralesa ..	46
VI. Interogatoriul primului martor: șoferul autocarului	50
VII. Tânărul Bogomil descris de soldați	59
VIII. Interogatoriul fetiței Florica Moldovan, care dă informații despre „oamenii fără gură”	68
IX. Profesorul de științe naturale	76
X. Frații Dumbravă declară că ei călătoresc pentru a lua cadavrul tatălui lor, mort nebun la ospiciul de la Socola	85
XI. Toți locuitorii satului Chiralesa au dispărut ca prin farmec	91
XII. Intermezzo	96
XIII. Mamelonul de gheăță	105
XIV. Învățătorul Apostol de la Chiralesa, conducătorul țăranilor și secundul Tânărului Bogomil.	110
XV. Serafim Acoperiș de paie	125
XVI. Tânărul Bogomil sosește la castel	137
XVII. În statuia caporalului Chiralesa e ascuns un cadavru ..	147
XVIII. Un nou preț pe capul lui Bogomil.	169
XIX. Prima alarmă în noapte: „A fost prins Bogomil”	175
XX. Rectificare: N-a fost capturat Bogomil, dar a fost arestat complicele Tânărului	184
XXI. Sâangele Tânărului Bogomil	189

Respect p	XXII. Cel de-al doilea interogatoriu al învățătorului Apostol	195
	XXIII. Se aşteaptă ca bastarda să-l dea pe mâna poliției pe tâlharul Bogomil	205
	XXIV. Irina trebuie să-l predea pe Bogomil înainte de cântatul cocoșului, altfel treizeci de oameni din satul său vor fi împușcați	210
	XXV. „Requiem” pentru un urs	217
	XXVI. Ordin de a arde ursul care și-a dat viața pentru bastardă	223
	XXVII. Izbucrește o dramă: dansatoarea goală de la Chiralesa	229
	XXVIII. Acoperiș de paie încăput pe mâna copiilor	242
	XXIX. Raiul pământesc al despoților	249
	XXX. Acoperiș de paie dat cainilor despotului	258
	XXXI. Moartea păcătoasei din Răsărit	263
	XXXII. Crucea roz a Tainei	267
	XXXIII. Bogomil vine noaptea la Chiralesa și se oprește la școală	275
	XXXIV. Castelul Taurului	296
	XXXV. Fulgerul lui Bogomil căde asupra școlii din Chiralesa	313
	XXXVI. Disparația tâlharului Bogomil	319
	XXXVII. Ritualul de seară al învățătorului Apostol și presentimentul morții	324
	XXXVIII. Ultima lecție a învățătorului Apostol	331
	XXXIX. Vizită de noapte la rabinul din Petrodava	341
	XL. Caporalul Chiralesa cere socoteală generalului său	356
	XLI. Așteptare la Chiralesa	362
	XLII. Plecarea învățătorului Apostol Icar	370
	XLIII. Serafim Acoperiș de paie intră în cer și stă de vorbă cu Maica Domnului	386

I

Ordin către toți cetățenii de a-l captura viu sau mort pe cumplitul tâlhar Bogomil și de a-i aduce capul regelui

Ora zece dimineața, în inima nesfârșitilor codri de brad, pe versantul răsăritean al Carpaților. Autocarul cu turiști este imobilizat, gol, în mijlocul șoselei naționale. De jur-împrejur sunt doar brazi, stânci, pră-păstii, torenți și pustiu. O liniște atât de adâncă, încât o poți asculta, pătrunzându-te până în măduva oaselor, precum curentul electric. Aici, ești rupt de lume. Ca în mijlocul oceanului. E 29 august, ziua în care, în întreg muntele, se serbează Tăierea preacinstitului cap al Sfântului și Marelui Proroc și Înaintemergător Ioan Botezătorul. Și această solemnitate se vede în-tipărătă adânc pe chipuri, în priviri, în mersul tuturor locuitorilor ținutului. Astăzi, orice om, indiferent de vârstă și de sex, pătimește în propriul său gât decapitarea sfântului. E o sărbătoare aspră, austera, dură, ce se ține fără paine, fără apă, fără nici un fel de hrană. Post desăvârșit. Nici măcar un singur surâs pe buze. Nici o rază de lumină în priviri. Ochii sunt stinși. Ca și când fiecare ar fi trebuit să aibă capul tăiat. La fel ca Prorocul și Înaintemergătorul.

Toată noaptea a plouat cu găleata. Fulgerele, furtona, torenții, descătușarea cerului au făcut cumplite

ravagii în munte. Drumul național este brăzdat la fiecare metru de apă. Este acoperit cu pietre uriașe, pe care fulgerul le-a smuls din vârfurile stâncoase și le-a prăvălit în vale, cu brazii smulși, cu stâlpii de telegraf doborâți.

Pe neașteptate, pe drum, se ivește o limuzină mare, neagră, cu un steag fluturând, marcat cu patru stele. Limuzina se oprește la o sută de metri în spatele autocarului, în mijlocul drumului. O trompetă militară străpunge liniștea, chemând să se ia poziția de drepti. Pe mai bine de un kilometru, pe cele două părți ale drumului, sunt aliniați ofițeri și soldați cu căști de război și baioneta la armă. Neclintiți precum brazii. Sunt infanteriști, artileriști, jandarmi. Toate armele laolaltă.

Nu este o paradă militară. Dacă aceste forțe au fost desfășurate în acest chip în inima pădurii, aceasta s-a făcut pentru că dimineața, la ora șapte și patruzeci și cinci de minute, în chiar acest loc, cumplitul tâlhar Bogomil, care terorizează regatul românilor de șapte ani, a atacat din nou autocarul cu călători, furând unsprezece milioane, ce aparțin tezaurului național.

Din limuzină coboară un brigadier al jandarmeriei. E un bărbat scund, îndesat, cu picioarele arcuite, cu pieptul plin de decorații, cu capul pătrat și cu toți dinții de aur. E privit cu curiozitate. Toată lumea îl cunoaște, chiar și pruncii și fiarele care-l văd întotdeauna și peste tot. Acum, îl privesc insistent din pricina faptului că e îmbrăcat în uniformă de brigadier. De obicei, umblă în civil, cu biciul în mână și cu înjurături pe buze. E Haralamb Halipan, sinistrul administrator al domeniilor generalului Dracopol. În ținut, e poreclit „câinele cu dinți de aur”. E omul cel mai

blestemat și cel mai urât. Fiul al unui rob, a făcut războiul ca ordonanță a generalului. Se povestește că pe front a salvat viața stăpânului său într-o situație dificilă. Din această cauză, a fost făcut subofițer și i s-a dat mai bine de un kilogram de decorații și de medali. Dar cum Haralamb Halipan nu știe nici să citească și nici să scrie și cum a fost cu neputință să fie învățat alfabetul, îndată după promovarea sa a fost lăsat la vatră. Administrator al imenselor domenii ale generalului Dracopol de la Petrodava, Haralamb Halipan este, totodată, valet, gardă de corp, sfătuitor și prieten al generalului. Pentru a marca înălțarea sa pe scara socială, încă din prima zi Halipan și-a aranjat dantura, și-a pus dinți de aur. Stă mai mereu cu buzele întredeschise ca să i se vadă gura plină de aur.

Astăzi, Haralamb Halipan e îmbrăcat, aşadar, în uniformă, pentru prima oară de după război. Deschide portiera. Din limuzina neagră ieșe un bătrânel slab, supt, nervos, cu ochii mici, negri, bănuitori și amenințători. E generalul Dracopol. Nespus de elegant, poartă cizme lungi, negre, lăcuite, pinteni de argint masiv și uniformă de ofițer al gardei regale, cu numeroase insigne și decorații de aur. Purtând mănuși, generalul strânge cravașa sa, scurtă ca un baston de mareșal, cu o măciulie de aur masiv. Ieșind din limuzină ca o vulpe din bârlog, generalul, protejat de prietenul său, gardă de corp și robul său Haralamb Halipan inspectează drumul, copaci și cerul. Nimic nu scapă ochilor săi pătrunzători și vicleni, cu pungi umflate vineții dedesubt. Atent, generalul evaluatează cu priviri rapide, precum fulgerele, numărul soldaților, ținuta și devotamentul lor pentru luptă. Privind în jur, generalul sfredelește trupurile, ca și când le-ar perfo-

8
ra cu ace de seringă. Ochii lui se opresc, amenințători, asupra vechiului autocar, ce zace în locul în care a fost atacat. Generalul rămâne pentru câteva clipe nemîșcat, precum o lumânare, lângă limuzina sa. Doar ochii i se mișcă și înregistrează fiecare detaliu. Privește bradul uriaș pe care tâlharul l-a doborât de-a latul drumului pentru a opri autocarul. Lângă brad, pe acostament, călătorii stau în picioare, în poziție de drepti, precum militarii. E ora unsprezece. Printre ei, doi soldați, însotitori ai tezaurului jefuit. Au cătușe la mâini. Nu departe de ei, alături de santinele, alți civili. Sunt detectivi, inspectori, comisari, specialiști în criminalistică.

— Domnii ofițeri și domnii polițiști să se apropie!, ordonă generalul.

E mereu nemîșcat, lângă valetul său și lângă limuzină; vocea lui e metalică și aspră, precum sunetul trompetei ce cheamă la onor. Ecoul muntelui, înfri-coșat și el de vocea atât de dură ce iese din gura bâtrânelului nespus de elegant, amplifică ordinul, repetându-l până în străfundul pădurilor. În jur de o sută de ofițeri și de polițiști rup rândurile, din cele două părți ale drumului, aleargă către general, se fac cerc și înconjoară limuzina. Când toți s-au adunat într-un cerc desăvârșit, generalul spune:

— Domnilor, vreau să vă anunț un singur lucru. Atacul armat care s-a petrecut în această dimineață la ora șapte și patruzeci și cinci de minute este ultimul act criminal pe care tâlharul Bogomil l-a mai comis pe acest pământ. Am ordin de la rege să punem mâna pe el viu sau mort. Am executat mereu ordinele. Nu voi da înapoi nici de această dată. Începând de astăzi, nu se va mai vedea vreun autocar jefuit în mijlocul

Respect pentru români și românești, respect pentru țară și țărani, respect pentru credință și credincioși. Respect pentru drumului, ca cel pe care-l vedeți înaintea voastră. E o comedie care nu face cinste unei țări civilizate ca a noastră. Vă repet: tâlharul Bogomil nu va mai teroriza drumurile minunaților noștri munți. Tâlharul e ca și prins. Și nu de astăzi! De trei luni deja, din ziua în care Majestatea Sa mi-a ordonat să fac asta. Iată cum s-au petrecut lucrurile: regele m-a chemat într-o zi la el. În cabinetul lui de lucru, l-am aflat îngrijorat și abătut. S-a ridicat, s-a apropiat de mine, m-a privit în ochi și mi-a spus:

„Generale Dracopol, sunteți ofițerul cel mai decorat al armatei mele.”

„Grație generozității Majestății Voastre sunt, Sire”, am răspuns.

„Nu, generale Dracopol. Prin eroismul dumneavoastră, prin patriotismul și spiritul dumneavoastră de sacrificiu”, mi-a răspuns regele.

Și a continuat:

„Ați salvat Patria în mai multe rânduri, generale. Ați salvat Patria și Tronul pe câmpul de luptă, în vreme de război; și tot astfel, în orașe și în sate, în timpul răscoalelor țărănești, al revoltelor muncitorilor și studenților. Ați fost și sunteți brațul drept al regelui. Și regele vă cheamă din nou. Încă o dată regele vă spune: generale Dracopol, salvați Patria, scăpând-o de inamicul public numărul unu. Capturați-l pe tâlharul Bogomil și aduceți-mi capul său. Acest scelerat terorizează de șapte ani regatul nostru. Iar răbdarea ne-a ajuns la capăt. Toate transporturile cu argint, toate impozitele, în loc să ajungă în seifurile Tezaurului public, sunt furate în mod regulat de Bogomil. Prestigiul și autoritatea Tronului se surpă odată cu Tezaurul de Stat. Miniștrii mei au făcut totul ca să pună

Respect pe măna pe Bogomil. În fiecare an, am trimis mii de jandarmi pe urmele lui. Fără nici un rezultat. Am folosit chiar și aviația, cu cei mai buni piloți de vânătoare, pentru a sprijini cercetările. Tânărul a scăpat mereu. Schimbând tactica, i-am oferit în bunătatea noastră Tânărului amnistie și iertarea regală, cu condiția ca el să înceteze să mai jefuiască țara. I-am oferit acestui scelerat de Bogomil nu doar clemența noastră, ci și o foarte mare sumă de bani și un imens domeniu, ca el să se așeze și să trăiască după bunul său plac în acest loc. I-am făgăduit chiar și o pensie pe viață. O pensie egală cu cea a unui ofițer. În schimbul unor atât de mari bunătăți și al grațierii noastre, i-am cerut să nu mai jefuiască trenurile și autocarele care transportă banii statului. I-am cerut să nu mai terorizeze regatul nostru. Să se supună legilor, cum o fac toate celelalte douăzeci de milioane de supuși ai noștri. Pentru a-l îndupla să accepte oferta, am mers mai departe cu bunătatea noastră: am promis că-i voi fi naș la căsătoria sa și la botezul copiilor lui. Am făcut această ofertă Tânărului prin afișe lipite pe ușile primăriilor, școlilor, pe monumentele publice și chiar pe copaci, de la un capăt la altul al țării. Am difuzat oferta mea la radio, în ziare și prin pliante aruncate din avion. Bogomil n-a răspuns generozitatei mele. A continuat să jefuiască regatul. Îi terorizează pe bancheri și pe funcționarii Tezaurului public. Ține cu sufletul la gură de şapte ani cele mai bune forțe de poliție și de jandarmerie. Exasperat de atâta răutate, am pus un preț pe capul lui Bogomil. Am oferit peste casieria regală un milion celui care mi-ar aduce capul Tânărului. Nici un rezultat! Am dublat prima. Mai apoi, am triplat-o. Cu toate acestea, nimici nu mi-a adus capul lui Bo-

gomil. I-am convocat atunci pe miniștrii mei într-un consiliu extraordinar și le-am cerut părerea. Guvernul a propus, pentru a pune mâna pe Bogomil, să aducem specialiști străini. Ei și-au îndreptat alegerea asupra a patru țări: Franța, Anglia, Germania și Statele Unite. Văzând ezitările mele, miniștrii mi-au explicat că nu este deloc rușine să facem apel la specialiștii străini. Sunt chemați întotdeauna tehnicieni străini pentru a căuta aur și petrol, pentru construcția de baraje. De ce să nu facem apel la ei și pentru afaceri legate de crime? În fond, dacă Occidentul are specialiști criminaliști mai buni decât ai noștri, aceasta înseamnă că are, de asemenea, mari criminali. Noi n-avem experți criminaliști pentru că nu avem criminali. Și acum, cu un singur criminal în întreg regatul, nu putem să-l arestăm! Asta nu vrea să spună că suntem mai puțin instruiți și civilizați ori mai puțin inteligenți decât occidentalii. Mie, regelui, mi-a fost totuși rușine să fac apel la polițiști străini pentru a pune mâna pe Bogomil. Nu puteam să arăt lumii că regatul meu, care numără douăzeci de milioane de oameni, cu o armată ultramodernă, cu universități, cu poliție criminalistică, nu este capabil să aresteze un tâlhar ce acționează de unul singur. Mă umilește gândul că trebuie să apelez la străini pentru a aresta un bandit singularistic. Căci, dacă noi nu știm nimic în privința lui Bogomil – vîrsta, locul nașterii, originea, culoarea ochilor lui –, știm cu precizie că lucrează mereu singur. Și că este atât de abil, încât o armată ce deține care de luptă, marină, aviație, arme automate, străluçiți ofițeri școliți în Occident e ținută în șah și batjocorită de un singur tâlhar, de un singur om, de Bogomil... Iar aceasta, de șapte ani. Bogomil a furat, după ultimele

Respect pe calcule, o sumă aproape egală cu bugetul anual al întregului meu regat. Și aceasta trebuie să înceteze!"

Generalul Dracopol se oprește precum un actor în punctul culminant al tiradei sale pentru a savura efectul produs. Căci vorbele generalului au impresionat din destul auditoriul în uniformă care roșește de emoție. Fiecare ofițer și fiecare soldat își aduce aminte că – după tradiție – orice român are „șapte vieți în pieptul lui de aramă”. Și acești militari adunați în jurul generalului sunt gata să-și sacrifice cele şapte vieți ale lor pentru a-l scoate din încurcătură pe rege și pentru a-i face plăcerea de a-i fi adus pe tipsie capul lui Bogomil. La fel cum Irod a adus Salomeei capul Sfântului Ioan Botezătorul.

– Domnilor, continuă generalul, regele mi-a spus apoi: „Generale Dracopol, înainte să facem apel la polițiști străini, care ne vor face de rușine în ochii lumii, m-am gândit la dumneavaastră. V-am chemat pentru a vă spune acestea. Prinderea unui tâlhar nu este o treabă de general. Totuși, vă rog, faceți acest serviciu pentru țară. Eu, regele dumneavaastră, vă dau un astfel de ordin: prindeți-l viu sau mort pe tâlharul Bogomil. Aduceți-mi capul acestui scelerat. Aveți, între toți ofițerii mei, alte avantaje, în afara de vitejia și de geniul dumneavaastră militar: dețineți la Chiraleșa, în Carpați, domenii uriașe. Aveți acolo un castel. Cunoașteți ținutul ca pe propria dumneavaastră casă. Or, acolo se arată cel mai adesea Bogomil. Aproape întreagă acea regiune vă aparține și, pe de altă parte, prefectul provinciei este vărul și fratele dumneavaastră de lapte. Mergeți acolo. Pregătiți cu de-amănuntul planul de bătaie. Întindeți toate cursele științei militare. Așteptați ca tâlharul să iasă la iveală și puneti

Reșpmâna pe el. „Mergeți, generale Dracopol, și execuțați ordinul meu!” Spunând aceasta, regele mi-a dat mâna liberă, mi-a strâns îndelung mâna. Iată de ce suntem aici.

Generalul Dracopol se oprește din nou. Liniștea pădurii de brad e asemănătoare cu cea dintr-o uriașă catedrală. Vegetală, austera și rigidă. Această liniște sporește mai mult, celor care îl ascultă, dorința sublimă de a lupta și de a se sacrifica pentru un rege nobil.

— Domnilor, am pus la cale totul pentru a-l prinde pe Bogomil. Planul meu de bătaie e precum un ceas de înaltă precizie. Proba, în acest sens, e că astăzi, la treizeci și opt de minute după atacul autocarului, erați cu toții aici, cu cai, mașini, sharete, camioane. Granițele ținutului sunt închise ermetic. Au fost închise pe loc, îndată după atac. Tânărul e prins în ținutul nostru ca într-o cușcă. Nici pasarea n-ar putea să intre ori să iasă din acest loc. Infanteriștii, vânătorii de munte, cavalerii, trupele de geniu – toate unitățile de jandarmi – cu trupe speciale de vânători, dotate cu câini polițiști – sunt pe cale să măture fiecare metru de pământ, pe tot întinsul ținutului. Orice pod, orice copac, orice parcelă de teren și orice căpiță de fân, orice casă și fiecare puț sunt în acest moment trecute prin ciur și prin dârmون. Toate aceste operațiuni au loc la ordinele mele și sunt executate de ofițeri și de oamenii trupelor specializate, bine antrenate. Atacul din această dimineață îl aşteptam de trei luni. Tânărul a scos, în sfârșit, capul. Va fi capturat. În curând, poate înainte de căderea nopții ori în timpul nopții, Bogomil va fi capturat. Și îi vom duce capul acestui scelerat regelui, spunându-i: „Iată, Majestate, capul lui Bogomil. Am executat ordinele Majestății Voastre.”